

дѣла, подѣ искушеніе на властолюбивы страсти, и чающа, така рещи, въ молитвѣ и сокрушеніи, востановленіе, божіимъ съдѣйствіемъ, Христіанскыя всецѣлости за славѣ Евангелія, не найде за нужно созываніето вселенскаго Собора нито за въпроси, касающыя ся не до внѣшното управление, но до самѣтъ многожди догмѣ. Православната църква, вдѣхната отъ духа Евангелскыя любви и приличнаго безпристрастія, убѣдени смѣ че ще постѣпи мудро и въ тѣя важны обстоятелства; съ свѣмъ тѣмъ, при всичкото размысленно и предугазено наше поведеніе спрямо нашего народа, егоже предстоимъ църковно, страхъ ни е праведно, да не бы изискуемото така упорито при политическѣтъ власть созываніе вселенскаго собора за Българскый въпросъ който и преди еще десять вѣковы, бѣ станалъ една отъ главныты причины появившаго ся разногласія между вѣсточнѣтъ и западнѣ църквѣ, произведе, на мѣсто желателнаго мира, слѣдствіе совсѣмъ противно; да не бы, на мѣсто Христіанскаго соединенія, ся продѣлжи во вѣки нежелателното раздѣленіе, и тогда второе заблужденіе бѣдетъ горшее първаго.

Сіе во Христѣ соединеніе, сирѣчь соединеніе **ВО ВѢРѢ, ВО ЛЮБВИ, ВО НАДѢЖДѢ, ВО УЧЕНИИ,** мы дѣржимъ и исповѣдамы като воистинѣ догмѣ богопущеннѣ, а не малѣ желяемъ и доброто во Христѣ споразумѣніе и за всякое друго църковно дѣло. Смѣло обаче види ся намъ новопоявленното въ православнѣтъ Църквѣ мнѣніе на Цариградскѣтъ Патріаршѣ, което отдава силѣ догматическѣ управителному соединенію многочисленныхъ и иноязычныхъ народовъ. Сіе мнѣніе оправдава, може быти, отъ нейнѣ странѣ, идеѣтъ за созываніе Вселенскаго Собора за Българскый въпросъ; но то е, вѣроисповѣдно, не малѣ опасно, и не токмо неудобопріето, но даже и